

ΔΙΔΑΓΜΑ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑΣ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗ

Ασύμμετρες απειλές ζώνουν τη χώρα

✓ Πολίτες και πολιτικοί ξεχνάμε τα χθεσινά μας «κουσούρια» και βάζουμε μπροστά τις σημερινές δεξιότητες και δυνάμεις μας, αφού αυτές οι τελευταίες ήταν που έσωζαν πάντοτε τη χώρα, όταν κινδύνευε

Στη χώρα που γέννησε τη Δημοκρατία, την έννοια της Δημοκρατίας την αντιλαμβάνεται καθένας με διαφορετικό τρόπο. Και δίδει τη δική του ερμηνεία.

Πώς θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, σε μια Ελλάδα όπου, από αρχαιολογικών χρόνων, η ρητορική και οι ομήρους θεοποιήθηκαν, για να έλθει αργότερα ο Πιραντέλλο και να θυμίσει σε όλους μας, ότι «Έτσι είναι, αν έτσι νομίζετε».

Τον βουλευτικό
Άγγελο Κολοκοτρώνη

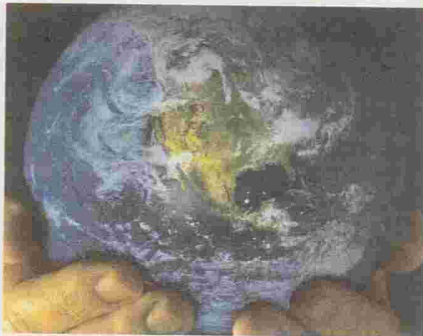
Οι φοιτητές στις νομικές σχολές, μαθαίνοντας τον ορισμό της Δημοκρατίας, παραγλιίζουν το γνωστό «Δημοκρατία είναι το Πολίτευμα εκείνο στο οποίο ο Δήμος κρατεί», δηλαδή ο Λαός εξουσιάζει. Σωστά. Μόνο που συχνά λεγόμενη κατ' επίφαση Δημοκρατία, είναι αυτή που πράγματι θριαμβεύει και κανένας δεν θυμάται τους σοφούς δασκάλους μας, που μας μάθαιναν ότι στις δημοκρατίες το δικαίωμα του ενός, σταματά, εκεί ακριβώς που αρχίζει το δικαίωμα του άλλου.

Στη νεώτερη πολιτική Ιστορία μας τα πατροπαράδοτα ελλειψώματα και προτερήματα των Ελλήνων, αναδείχθηκαν ιδιαίτερος μέσα από τον ηλεκτρονικό Τύπο, ο οποίος... «βρήκε τη χαρά του», σε έναν κόσμο που φλέγεται από περιέργεια για το μεγάλο κακό που μπορεί να βρει κάποιον άλλον...

Έτσι, ζούμε την εικονική πραγματικότητα σε όλο της το μεγαλείο. Σε μια πλατειά σκηνή, όπου όλα γίνονται μπροστά τις κάμερες των τηλεοράσεων και όπου οι πρωταγωνιστές θα πρέπει να είναι άριστοι μπροστά τους.

Η πραγματική... πραγματικότητα είναι όσα συμβαίνουν στην ίδια τη ζωή, με πρωταγωνιστή τον εξουθενωμένο και απελπισμένο πολίτη, που απλώς παρακολουθεί. Το φιλοθεάμον κοινό αρέσκεται στο ρόλο του παθητικού δέκτη, καθώς κάθε τέσσερα χρόνια εκπληρώνει το χρέος του στις εκλογές και πιστεύει ότι αυτό είναι αρκετό.

Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος. Μόνο που το μέχρι χθες πολιτικό δίπολο ξεχνούσε την ίδια την πραγματικότητα, τους καημούς, τα προβλήματα και τους... λογαριασμούς των πο-

Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος. Μόνο που το μέχρι χθες πολιτικό δίπολο ξεχνούσε την ίδια την πραγματικότητα, τους καημούς, τα προβλήματα και τους... λογαριασμούς των πολιτών, οι οποίοι, αντί για καλύτερες ημέρες, έβλεπαν και βλέπουν τη ζωή τους να γίνεται πιο δύσκολη

λιτών, οι οποίοι, αντί για καλύτερες ημέρες, έβλεπαν και βλέπουν τη ζωή τους να γίνεται πιο δύσκολη. Αυτοί όμως εκεί: Στο ταμπλόρι του ο καθένας, με αναπεταμένα τα φλάμπουρα της ιδεολογικής και συμφεροντολογικής τους επιλογής. Δηλαδή, μακριά νυχτωμένοι. Και μέσα στη σύγχυση, οι μέχρι χθες κυβερνώντες, πίστευαν κάθε φορά ότι έγιναν ο... Λουδοβίκος 14ος, αλλά δεν έχουν διαβάσει παρακάτω, για να μάθουν τι έπαθε ο Λουδοβίκος 16ος...

Με άλλα λόγια, κανένας τεχνokrάτης και κανένας υπουργός κλεισμένος στο πολιτελές γραφείο του, δεν μπορεί να ξέρει τι ακριβώς γίνεται με τους ανθρώπους του μόχθου. Πολύ περισσότερο, όταν οι ίδιοι δεν ξέρουν τι θα πει μεροκάματο και, στην πραγματικότητα, δεν έχουν δουλέψει ποτέ στη ζωή τους.

Αν θέλουν οι επιτήμονες του καθήκοντός τους να προσφέρουν πραγματική υπηρεσία στην Πατρίδα, θα πρέπει αυτούς τους ανθρώπους, που τους έστειλαν στο Κοι-

νοβούλιο, να τους σεβαστούν λίγο περισσότερο. Όχι να τους λένε άλλα προεκλογικά και άλλα όταν εκλεγούν, κάτι που το συνηθίζουν πολλοί.

Και κάτι ακόμη: Δεν μπορεί ο δικομματισμός να πιστεύει ότι κατέχει την εξ αποκάλυψης αλήθεια. Για να γίνει πιο δυνατή η Δημοκρατία, δεν μπορούμε να μιλάμε με ταμπέλες. Το χρέος εκείνων που κυβερνούν είναι να ακούν όλα τα άλλα κόμματα, τα οποία συχνά προτείνουν λύσεις στα προ-

βλήματα. Δεν καταλαβαίνω τα εγωπαθητικά προβλήματα των εκάστοτε κυβερνώντων, που αρνούνται να υιοθετήσουν λύσεις που προτείνονται από άλλους, ακριβώς επειδή είναι «άλλοι».

Αν δεχθούμε ότι όλοι πασχίζουμε για τις λύσεις που απαιτεί ο λαός, καλό είναι να ενώνουμε τις δυνάμεις μας με ειλικρίνεια και όχι σε ένα πεδίο υποκρισίας και ακρίσιας, απέναντι στο αδιαμφισβήτητο συμφέρον του πολίτη. Αν δεν γίνει αυτό, η Δημοκρατία μας θα παραμείνει μια κατ' επίφαση δημοκρατία, άξια της εικονικής πραγματικότητας, που βιώνουμε όλοι κάθε βράδυ. Καιρός όμως είναι να ξεμερώσει!

Και είναι καιρός πολίτες και πολιτικοί να καταλάβουμε ότι ο τόπος κινδυνεύει. Και, όταν συμβαίνει αυτό, ξεχνάμε τα χθεσινά μας «κουσούρια» και βάζουμε μπροστά τις σημερινές δεξιότητες και δυνάμεις μας, αφού αυτές οι τελευταίες ήταν που έσωζαν πάντοτε τη χώρα, όταν κινδύνευε. Αυτό διδάσκει με την συμπεριφορά του σήμερα μόνο ο Γιώργος Καρατζαφέρης.